

om hem van zijn verplichting vrij te koopen, als dat moet. Want als hij niet terugkomt, dan gaat zij naar hem toe heeft zij gezegd en zij is in staat om het te doen ook."

„Heeft zij dat gezegd? O, wat zou ik haar graag eens zien. Hoe verkeerd heb ik dat meisje beoordeeld! Ik hield haar voor erg trotsch! Wilt u werkelijk aan hem schrijven?"

„Zeker, nu aanstonds, als u mij papier wilt geven."

Zij ging heen om het te halen en nu begon de oude heer een beetje op zijn verhaal te komen. Het bleeke, ernstige gelaat stond wat vriendelijker, toen zij terugkwam, en terwijl hij schreef zat zij hem zwijgend aan te staren. Zij kon blijkbaar niet recht wijs uit hem worden.

Toen hij de pen neerlegde, sprak zij: „Ik zou gaarne met juffrouw Albertine kennis maken. Wilt u haar dat zeggen?"

Hij lachte verlegen. „Het zal beter zijn, als u haar een paar regels schrijft of haar gaat opzoeken; zij is erg boos op mij."

„Nu dan, ik zal zelve naar haar toegaan: ik moet het meisje zien, dat zooveel van Joost houdt!" Zij glimlachte.

„En wilt u dan een goed woord voor mij doen?"

„Ik zal haar vertellen dat u hier zijt geweest en aan hem geschreven hebt. Het overige moeten wij afwachten," sprak zij en haar gelaat werd weder bewolkt, zij zuchtte.

„Mag ik nog eens terugkomen?" vroeg hij, toen zij aan de deur stond om hem uit te laten.

„Als u daar behoefte aan gevoelt, wel zeker," sprak zij, „maar ik ben niet heel beleefd tegen u geweest, mijnheer!"

„Ik had niets beters verdiend, juffrouw!" sprak hij en met een eerbiedigen groet verliet hij haar.

Na dien dag ging de heer Albert van Bergen nog menigmaal met den stoomtram naar Sassenheim en steeds met kortere tusschenpozen. Maar hij sprak daar met niemand over.

terwijl hij schreef zat zij hem zwijgend aan te staren.